

BALSPELENDE MEISJES

DOOR BERTUS AAFJES

Der vormen weelde togedekt
met sier van overtollig gaas
spelen de meisjes — langgerekt
uitlijnende de bleke vaas
der lende — in verspreide stand
met talmend lange armen traag
de bal wegwerpend langs het strand,
alwaar hij ijlende en laag
en voortgedreven op de wind
een tuimelende uitweg vindt,
inrollend zacht een andre hand
die met een uitgebeelde vraag
zich heft en werpt en twijfelt want
zij weet niet waar de bal belandt. . .

Dan schept een snelle vleugelslag
van wind het schuimend room der zee
tussen zijn blanke pennen mee
en laat het in een speels gezag
vlokkende drijven naar het kind,
vocht blazend door het labyrinth
der kleine holte-openingen
van het omhullend netelrag:
de diamanten druppen dringen
tot op de huid en vormen kringen.

BAL SPELENDE MEISJES

Te diep door koelheid aangezocht
en door neerregening van druppen,
besterft de lauwe ademtocht
haar speurloos op de open lippen
en slechts de flauwe kreet geslaakt
om schuw genotene beklemming
der koelte en de snelle stremming
die haar beweging hield gestaakt,
ontraadselt aan haar spelvriendinnen
't geheim van haar ontroerde zinnen.

Te laat! reeds vloog de purperbal
suizende langs haar wit gezicht;
zie hoe de teêre blankheid zwicht
voor matrood gloeien bij den schal
van handgeklap en luid geuit
gejammer nu de bal ten buit
viel aan de branding waar hij zacht
wegdeint terwijl het water lacht. . .